

Chính Chúa Là Đấng Vẫn Chở Che, Người Luôn Luôn Ở Gần Kề!

Cha Alfonso là Linh Mục cộng tác viên và là bạn thân của Linh Mục Giám Đốc một Cô Nhi Viện ở miền Bắc nước Ý. Cha Alfonso kể lại câu chuyện sau đây.

Nơi Cô nhi viện có Giuliano là thiếu niên 13 tuổi rất hung dữ và cộc cằn. Cậu bé có một niềm vui ác-quỉ là rất thích đập vỡ kính các xe lửa đang chạy trên đường rầy. Cậu lượm đá rồi canh chừng khi xe lửa chạy qua thì ném mạnh vào các kính xe. Cậu như muốn trả thù và trả thù. Dù không biết trả thù ai!

Giuliano không bao giờ chịu làm bài và học bài. Cậu chỉ chấp nhận học duy nhất các bài giáo lý, trong đó có kể chuyện Cuộc Đời Chúa Cứu Thế. Giuliano thường nói với các bạn:

- Tao thích học Phúc Âm vì thấy Đức Chúa GIÊSU cũng bị người ta cư xử tàn tệ như tao!

Đầu tháng 5 năm 2004, Cha Giám Đốc Cô Nhi Viện nói với các thiếu niên:

- Viện sẽ tổ chức một cuộc tĩnh tâm 3 ngày do Cha Alfonso hướng dẫn. Cuộc tĩnh tâm có mục đích chuẩn bị tâm lòng các con lãnh bí tích Giải Tội và Rước Lễ lần đầu. Ai muốn thì ghi tên tham dự.

Và Cha Giám Đốc ngạc nhiên biết bao khi thấy tên của Giuliano cũng nằm trong danh sách. Cha Giám Đốc hóm hỉnh nói với tôi:

- Thật hú hồn! Chúc bạn can đảm! Còn chúng tôi sẽ được nghỉ ngơi đôi chút!

Nghe Cha Giám Đốc nói, lòng cảm thấy hơi lo lo. Nhưng tôi phó thác tất cả trong bàn tay yêu thương dẫn dắt của Đức Chúa GIÊSU, Vị Thầy Chí Thánh Chí Nhân Chí Ái.

Ngày đầu tiên diễn tiến bình thường. Không có tai nạn nào đáng tiếc xảy ra. Các buổi cầu nguyện không kéo dài lâu. Trái lại các trò chơi thể thao được chú ý nhiều hơn. Giuliano là tướng lãnh dẫn đầu các cuộc chơi. Sang ngày thứ hai có vài chuyện đáng tiếc xảy ra nhưng không lớn lao và trầm trọng cho lắm. Đức Chúa GIÊSU đang ở giữa chúng tôi. Sang ngày thứ ba tôi thử chơi ván bài cuối cùng. Tôi chọn lựa thời điểm thuận tiện nhất trong ngày. Tôi nhẹ nhàng nói các thiếu niên về Đức Chúa GIÊSU. Tôi dùng lời nói và cách nói thật ngọt ngào. Tôi nói như rót mật vào tai. Tôi nói với trọn tâm lòng của một Linh Mục. Tôi kết thúc buổi nói chuyện như sau:

- Đức Chúa GIÊSU KITÔ yêu thương chúng ta với trọn những ưu và khuyết điểm của chúng ta. Ngài tha thứ và quên đi những lỗi lầm chúng ta đã làm. Ngài ban cho chúng ta một niềm vui mới lạ. Niềm vui chưa từng hưởng nếm.

Tôi để ý thấy Giuliano chăm chú lắng nghe. Cậu thiếu niên ngồi im như uống từng lời tôi nói. Tôi long trọng tuyên bố khởi đầu việc lãnh ơn tha thứ của Đức Chúa GIÊSU qua bí tích Hòa Giải. Tôi nói:

- Bây giờ Cha ngồi tòa giải tội. Ai trong các con sẵn sàng thì bắt đầu trước!

Tôi vui mừng khi thấy Giuliano giơ tay nói lớn tiếng:

- Thưa Cha, con xin xưng tội trước!

Thế là các thiếu niên khác xếp hàng nối đuôi sau Giuliano.

Nơi tòa giải tội, tôi lắng lễ cầu nguyện. Tôi van xin THIÊN CHÚA Nhân Từ viếng thăm và thay đổi tâm lòng các thiếu niên đã trải qua quá nhiều thử thách: hoặc mồ côi hoặc bị cha mẹ bỏ rơi .. Xưng tội xong Giuliano ghé sát vào tai tôi thầm thì:

- Thưa Cha, Đức Chúa GIÊSU nói với con mấy điều. Ngài không nói bằng lời, nhưng nói với con vài điều. Tuy nhiên, giờ đây con không thể nói cho Cha biết là điều gì!

Tối hôm ấy các thiếu niên tỏ lộ nét vui mừng. Mọi người lên giường ngủ, không gây tiếng động, không lời nói ồn ào. Ngày kế tiếp tất cả trở lại Viện Mồ Côi và chuẩn bị cho cuộc Rước Lễ lần đầu vào sáng hôm sau. Thật là một đại lễ. Các thiếu niên mau mắn lên giường ngủ sớm. Thế nhưng chiếc giường của Giuliano lại trống trơn! Cha Giám Đốc lo lắng giơ tay than trời:

- Thôi rồi, cậu bé lại bỏ trốn một lần nữa!

Riêng tôi, tận tâm tâm không tin chuyện có thể xảy ra. Tôi thầm thì van xin Đức Chúa GIÊSU cứu giúp. Tôi đi một vòng để tìm Giuliano. Tôi đến nhà nguyện. Trong bóng tối tôi trông thấy một khối trắng. Đó là Giuliano đang quỳ cầu nguyện. Giuliano lại thầm thì với tôi:

- Chúa GIÊSU nói với con mấy điều. Ngài không nói bằng lời, nhưng quả thật Ngài nói với con.

Tôi hỏi:

- Chúa nói gì với con?

Cậu bé đáp:

- Xin Cha đợi một chút để con hỏi Chúa có bằng lòng con nói cho Cha biết không. Chúa nói được. Con có thể cho Cha biết. Chúa nói Ngài sung sướng vì con bằng lòng tiếp rước Ngài ngày mai. Nhưng Ngài, Ngài còn hài lòng hơn con vì được ngự vào lòng con.

Nói đến đây, hai hàng nước mắt chảy dài, Giuliano cảm động vừa khóc vừa nói:

- Thật là chuyện khó xảy ra. Bởi lẽ con là một đứa trẻ dữ dằn, không ai thương con hết!

Tôi chậm rãi giải thích:

- Chính vì thế mà Đức Chúa GIÊSU yêu thương con nhất, yêu hơn mọi người khác.

... ”Xin Chúa gìn giữ bạn đừng để bạn lỡ chân trật bước, xin Người chớ ngủ quên. Đáng gìn giữ Israel, lẽ nào chộp mắt ngủ quên cho đành! Chính Chúa là Đấng canh giữ bạn, chính Chúa là Đấng vẫn chở che, Người luôn luôn ở gần kề. Ngày sáu khắc, vầng ô không tác họa, đêm năm canh, vầng nguyệt chẳng hại chi. Chúa gìn giữ bạn khỏi mọi điều bất hạnh, giữ gìn cho sinh mệnh an toàn. Chúa giữ gìn bạn lúc ra vào lui tới, từ đây cho đến mãi muôn đời” (Thánh Vịnh 121(120),3-9).

(“Il Settimanale di Padre Pio”, n.21, 29 Maggio 2005, trang 29)

Sr. Jean Berchmans Minh Nguyệt